

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 433/2016
17.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца М.Т. из И., чији је пуномоћник М.М., адвокат из Б., против туженог Јавног комуналног предузећа Градско саобраћајно предузеће „Београд“, ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 бр. 3184/14 од 24.09.2015. године, у седници већа од 17.03.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 бр. 3184/14 од 24.09.2015. године и предмет се враћа другостепеном суду на поновно одлучивање о жалби туженог.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 бр. 2303/12 од 20.03.2014. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништен је као незаконит Анекс уговора о раду бр. 3 од 26.04.2012. године и Решење о отказу уговора о раду бр. 17/161 од 17.05.2012. године. Ставом другим изреке тужени је обавезан да тужиоца врати на рад и распореди на одговарајуће послове. Ставом трећим изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 139.500,00 динара са законском затезном каматом од 20.03.2014. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 бр. 3184/14 од 24.09.2015. године, ставом првим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке и у делу става другог изреке којим је тужени обавезан да тужиоца врати на рад, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца за поништај Анекса уговора о раду бр. 3 од 26.04.2012. године и за поништај Решења о отказу уговора о раду бр. 17/161 од 17.05.2012. године и захтев тужиоца да се тужени обавезе да га врати на рад. Ставом другим изреке укинута је првостепена пресуда у делу става другог изреке и одбачена тужба по захтеву да се обавезе тужени да тужиоца распореди на одговарајуће послове. Ставом трећим изреке преиначено је решење о трошковима парничног поступка из става трећег изреке првостепене пресуде тако што је одбијен захтев тужиоца да се обавезе тужени да му накнади парничне трошкове у износу од 139.500,00 динара са

законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом четвртим изреке одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против другостепене пресуде тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14) и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог био запослен као контролор, по основу Уговора о раду од 22.06.2006. године. Анексом уговора бр. 2 од 20.08.2010. године тужилац је обављао посао ... у служби за контролу возних исправа у Сектору за тарифу и продају. Правилником о изменама и допунама Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији послова код туженог од 01.03.2012. године брисана је Служба контроле возних исправа и сви послови у тој служби. Тужени је дана 18.04.2012. године донео Програм решавања вишка запослених, према коме је тужиоцу обезбеђена мера упућивања на рад код другог послодавца А.s.t.. Претходно је тужени закључио споразум са наведеном фирмом дана 14.03.2012. године о преузимању запослених и заснивању радног односа на пословима контролора. Тужилац је прихватио понуду за закључење анекса уговора о раду, као и побијани Анекс уговора о раду бр. 3 од 26.04.2012. године, којим је прихватио наведену меру решавања вишка запослених. Побижаним решењем туженог од 17.05.2012. године тужиоцу је отказан уговор о раду са припадајућим анексима, јер је са туженим закључио анекс уговора о раду за премештај на други посао код другог послодавца. Према потврди директора А.s.t. бр. 859 од 18.06.2012. године, ово привредно друштво са тужиоцем није закључило уговор о раду за обављање послова контролора путних исправа, из разлога што запослени према медицинској документацији коју је презентирао, не може да обавља рад на терерну и не испуњава услове за обављање послова контролора путних исправа у јавном превозу, а запослени је доставио изјаву у којој је навео да због здравствених сметњи није у могућности да обавља посао контролора.

Код овако утврђеног чињеничног стања, основано се ревизијом тужиоца указује да је у побијаној другостепеној пресуди због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено.

У уводу побијаног решења о отказу уговора о раду наведено је да је оно донето на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду у вези члана 155. став 1. тачка 5. овог закона, а у изреци решења је наведено да је тужиоцу отказан уговор о раду јер је закључио анекс уговора за премештај на други посао код другог послодавца. Чланом 155. став 1. тачка 5. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 69/05) предвиђен је, између осталог, рад код другог послодавца, као једна од мера запошљавања у оквиру програма решавања вишка запослених, за послодавца који је овакав програм дужан да донесе у смислу члана 153. овог закона. Доношење овакве мере решавања вишка запослених не представља самостални разлог за престанак радног односа, будући да није прописан чланом 179. овог закона. Да би запосленом био законито отказан уговор о раду у смислу

члана 179. тачка 9. овог закона, послодавац је у обавези да пре отказа уговора о раду запосленом исплати одговарајућу отпремнину, прописану чланом 158. став 1. овог закона. Побијани анекс уговора о раду донет је са позивом на члан 171. став 1. тачка 2. Закона о раду, према коме послодавац може запосленом понудити анекс уговора о раду ради премештаја у друго место рада код истог послодавца, у складу са чланом 173. овог закона. Према тачки 4. овог члана послодавац може запосленом понудити анекс уговора о раду ако је запосленом који је вишак обезбедио остваривање права из члана 155. став 1. тачка 5. овог закона. У оба случаја, запослени може бити само привремено упућен на рад код другог послодавца, што произилази из члана 174. Закона о раду. Права запослених у случају статусне промене, односно промене послодавца, регулисана су одредбама чл. 147.- 151. Закона о раду.

У другостепеној пресуди нејасни су и противречни разлози о битним чињеницама у односу на основ по коме је тужиоцу код туженог отказан уговор о раду. У поступку није утврђено да ли су били испуњени сви законски услови да би тужиоцу био отказан уговор о раду као технолошком вишку у смислу члана 179. тачка 9. Закона о раду, на које се побијано решење о отказу уговора о раду позива, и да ли је упућивање на рад код другог послодавца побијаним Анексом бр. 3 било привремено упућивање, у смислу цитираних одредби чл. 171. став 1. и 170. у ком случају би тужилац имао право на враћање на рад код туженог. Уколико се ради о промени послодавца, у ком случају послодавац следбеник преузима од послодавца претходника општи акт и све уговоре о раду, потребно је утврдити да ли је тужиоцу законито отказан уговор о раду према одредбама чл. 147. – 151. Закона о раду. Стога је побијана другостепена пресуда укинута.

У поновном поступку, другостепени суд ће узети у обзир изнете примедбе и донети правилну и закониту одлуку.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 416. став 2. ЗПП.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић, с.р.**